

Pa gresta Jozo in Jazo. Hitro gresta, da se starec ne premisli pa ju ne pokliče nazaj. Spotoma pa pravita: „Bedak stari! Ko bi mi vedeli za zlato prst, ne bi bili iskali pri tebi službe. Alah ti blagoslovi tvoj um! Zdaj smo vsi trije svobodni.“

Pa gresta, gresta in prideta do zelene goščave, kjer je zaspal Juzuf na vejah visoke palme.

„Juzuf! Vsi trije smo svobodni.“

„Vsi trije, da! Ušli smo bedastemu starcu. Sedaj pa na pot.“

Pa gredo, gredo tudi ponoči. Proti vzhodu. V mesečini pa si Jazo izspodtakne nogo ob kamen, da pade. Brata ga vzdigneta in vidita, da je brsknil Jazo v samo čisto zlato.

Pa tlesknejo vsi trije z rokami in pravijo:

„To ne bo za starega bedaka!“

„Naj sam išče zlate prsti!“

„To je naše. Bogati smo.“

Pa pobero zlato, kupijo velblodov in sužnjev pa zabogaté in postanejo slavni kupci.

Stari bedak pa jih čaka in čaka. In vselej, kadar zatone staro zlato solnce, si menca dolge, suhe roke, skače s trudnimi, koščenenimi nogami v zrak pa se veseli in pravi:

„Ni jih. Zmaj jih je pohrustal. Alah bodi zahvaljen, da nisem šel z njimi!“

Spanček.

*Solnce šlo je v zlati grad,
utihnile ptice.*

*Spanček se zbudi, takrat
svoje gre stezice . . .*

*Skozi okno, skozi dver
tiho in počasi
k zibki pride na večer,
tam se kratkočasi.*

*Nad zibelko božji dvor
defetu odgrne,*

*ko gre solnce izza gor,
on domov se vrne . . .*

*Vrne se v nebesa — smuk! —
kakor ptič iz kletke,
detece pa za klobuk
si privije cvetke . . .*

Fran Žgur.

